

СТОЯНЧО

(Народна пѣсенъ).

Стоянчо татка си посрѣщна,
Като си в'отпускъ идѣше,
Па го на пѣтя запира
И на татка си думаше:

„Я чуй ме, татко, кажи ми,
Ще се свѣрши ли войната!
Да се завърнешъ, у дома
Че да ни Татко зарадвашъ.

Сиви волове да впрѣгнешъ
У ново рало ковано,
Браздички да си изорешъ
Браздички, татко, все прави“.

Татко го жално погледна
По глава мило поглади,
Въ очи го черни цѣлуна
И не му дума продума.

с. Бара, Севлиевско,
септемврий 1918.

Стенографирааь: Ст. Пончевъ.

Припъна се

Огъ ржжена припъна се
Станиното малко братче,
Падна и наби си колѣнцето,
Почна жално то да плаче.

А пъкъ Стана го тешеше:
„Мълчи, пиле, недѣй плака!
„Колѣнцето ще заздраве...
„По голѣмъ порастна кака“...

Ч. Н. Чендовъ.